R 5519

அன்றாட சுயபரிசோதனை செய்வதன் முக்கியத்துவம்

THE IMPORTANCE OF DAILY SELF-SCRUTINY

"நம்மை நாமே நிதானித்து அறிந்தால் நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படோம். நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படும்போது உலகத்தோடே ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்காதபடிக்கு கர்த்தராலே சிட்சிக்கப்படுகிறோம்" – 1கொரிந்தியர் 11 :31,32

கிறிஸ்தவர்களாக நாம் நம்மையே முறையாக நிதானித்தறிந்தோமானால், நம்மை நாமே ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால். நம்மையே சரிசெய்துகொள்வோமானால், கர்த்தர் தம் கரங்களில் நம்மை எடுத்து நமக்கு நியாயத்தீர்ப்புகளை அளிக்கவோ அல்லது குறைகண்டு நடுநிலை மதிப்பீடு செய்யவோ அவசியமிருக்காது என்று திறவுகோல் வார்த்தைகளில் அப்போஸ்தலர் கூறுவதாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் இந்த நிதானிப்பை அல்லது நம்மிடமுள்ள குறைகண்டு நடுநிலைமதிப்பீட்டை செய்யத் தவறுவோமானால், கர்த்தர் அதை செய்வது அவசியமாகிவிடும். ஏனெனில் அவர் நம்மை அவருடைய குடும்பத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு, நம்மை புத்திரர்களாக ஆக்கியுள்ளார். நாம் அவரது குமாரனுடைய பள்ளியில் பயிலுகிறோம், நம் மூத்த சகோதரராகிய அவரால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு, அறிவுறுத்தப்பட்டு வருகிறோம். இது நம்முடைய நியாயத்தீர்ப்பின் நாள்.

கர்த்தருடைய தரப்பிலான இந்த சிட்சையின் நோக்கமானது, நம்மீது தம் வெறுப்புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தி, நமக்கு வலியை ஏற்படுத்துவதல்ல. மாறாக, அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுவதுபோல,"நாம்உலகத்தோடே ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்காதபடிக்கு..". தேவனுடைய வசனத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கொள்கைகளாகிய நீதி, கருணை, இரக்கம், அன்பு இவற்றின்மூலம் நாம் நம் சொந்த நடக்கையை, நம் சொந்த வார்த்தைகளை, நம் சொந்த எண்ணங்களை நாம் திறனாய்வு செய்யும்பொழுது நம்மை நாம் நிதானிக்கிறோம். நம் ஆண்டவர் நமக்கு புத்திமதி கூறுவதுபோல், நாம் தவறு செய்திருப்பதை நாம் கண்டோமானால், நம் காணிக்கையை பலிபீடத்தின்மீது வைத்துவிட்டு, நாம் வார்த்தைகளாலோ, கருணையற்ற செயல்களாலோ அல்லது முரட்டுத்தனமாக நடந்தோ காயப்படுத்தியிருப்போமானால், அவரிடம் சென்று மன்னிப்புக்களை கோருதல்வேண்டும். அதன்பின்பு திரும்பிவந்து, நம் காணிக்கையை செலுத்தலாம்.

இப்படிப்பட்ட நடைமுறை, ஒருவரை வற்புறுத்தி, சரியானதைச்செய்ய அவரை கட்டாயப்படுத்தும். "நான் தவறுசெய்துவிட்டேன் என்று நான் அறிவேன், அப்படி நான் செய்திருக்கக்கூடாது, ஆனால் நான் அபூரணன். ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சரியானது எது என்று கண்டு, நீதியாகச் செய்ய என்னால் முடிவதில்லை" என்று ஒருவர் கூறுவது போதுமானதல்ல. இந்த நடைமுறையானது நம் திறவுகோல் வசனத்தின் ஆவிக்கு இசைவாக இருக்காது. நாம் தவறு செய்வோமானால், நம் சிறந்த ஆற்றலைப் பிரயோகித்து அதை சரிசெய்வதற்கான பரிசுத்தமான கடமையை நாம் பெற்றிருக்கிறோம் என்றே நம் திறவுகோல் வசனம் காண்பிக்கிறது. நாம் பிறருக்கெதிராக அன்பற்ற சிந்தையைக் கொண்டிருப்போமானால், அந்த நபரிடம் நேரடியாகச்சென்று இதைக்கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. அவ்வாறு செய்வோமானால், காரியத்தை நாம் மோசமாக்குவோம். இவ்விஷயத்தில் நம்மைநாமே நிதானித்து, முழுமையாக சீர்செய்யவேண்டும். நாம் நிலைத்து நிற்கக்கூடிய ஒரு நல்ல பாடத்தை நமக்குநாமே கொடுக்கவேண்டும். இவ்வாறு நாம் இருதயத்திலும், உள்நோக்கத்திலும் சரியாயிருந்து, கர்த்தரது அங்கீகாரம் பெறுவோம்.

பிறரிடத்திலான முறையான நடைமுறை

நாம் நம் எண்ணங்களையும், வார்த்தைகளையும், செயல்பாடுகளையும் கவனமாக ஆராயவேண்டும் என்பது நம்மைக்குறித்த கர்த்தருடைய சித்தமாயிருக்கிறது என்று நாம் புரிந்துகொள்கிறோம். நம் நாவினாலோ அல்லது வேறு எவ்விதத்திலோ மற்றவர்களை காயப்படுத்தியிருப்பதை கண்டோமானால், நாம் பேசிய அந்நபரிடத்தில் சென்று முறையான மன்னிப்பைப்பெற்று, அதை சரிசெய்யவேண்டும். அதை நாம் எப்பொழுதும் மறவாடிபடிக்கு நம் மீதே தண்டனையை சுமத்திக் கொள்ளவேண்டும். அத்தண்டனைக்கு குறிப்பிடத்தக்கஅளவு தாழ்மை தேவைப்பட்டால் மிகவும் சிறந்ததாக இருக்கும். நம்மை நாமே தண்டிக்க அலட்சியம் காண்பிப்போமாகில், நாம் முறையான நிலைமையில் இல்லை என்பதை இது காண்பிக்கும். இந்நிலையில் நமக்காக கர்த்தர் செய்யக்கூடிய நன்மையான காரியம் ஒரு கடினமான சிட்சையை நமக்குக் கொடுப்பதேயாகும். இது ஒரே நாளில் அல்லது வாரத்தில் அல்லது மாதத்தில் வராதிருக்கலாம். ஆனால் நாம் அக்காரியத்தில் சரியானதைச் செய்யவில்லையெனில், கர்த்தர் தம் கரத்தில் நம்மை எடுத்துக்கொள்ளும் இடத்திற்கு நாம் வருகிறோம் என்பதில் நாம் உறுதியாயிருக்கலாம். அவ்வாறு அவர் செய்வாராகில், சில சோதிக்கும் அனுபவங்களை அவர் நமக்குத் தருவார். அதாவது, யாரோ ஒருவர் நமக்கு இரக்கமற்ற சில காரியங்களை செய்யலாம், அல்லது நம்மைக்குறித்து தீமையான சிலவற்றைப் பேசலாம், இவைகளை கர்த்தர் அனுமதிக்கக்கூடும். அல்லது ஒரு நிலைமைக்கு செல்ல அவர் அனுமதிக்கக்கூடும், சிலவகையான தண்டனையை நம்மீது வரப்பண்ணும்.

அடுத்த யுகத்தில் உலகம் நியாயத்தீர்ப்புக்குள் அல்லது சோதனைக்குள் செல்ல இருக்கிறது. நாம் உலகிற்குரியவர்களாயிருந்தால், நம் தனிப்பட்ட நியாயத்தீர்ப்பு தற்போதைக்கு பதிலாக பிற்பாடு நம்மீது வரும். நம் குணாதிசயத்தின்மீது குறியீடுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அடுத்த யுகத்தில் அதற்கான அடிகள் தேவையாயிருக்கும். ஆனால் நாம் சபை வகுப்புக்குரியோராக இருந்தால், நாம் நம் நியாயத்தீர்ப்புக்களையும் தண்டனைகளையும். தற்காலத்திலேயே நிச்சயமாக அடைந்தாகவேண்டும். அவற்றை நமக்கு நாமே கொடுக்கத் தவறுவோமானால். நம் குரு நமக்கு அளிப்பார். "...நீங்கள் காலத்துக்கு முன்னே யாதொன்றைக் குறித்தும் தீர்ப்புச்சொல்லாதிருங்கள்.." என்று மற்றொரு வேதவசனம் கூறுகிறது(1கொரிந்4:5). இவ்வசனம், நமக்குநாமே நியாயத்தீர்ப்பு செய்வதைப்பற்றி குறிப்பிடுவதில்லை. நம் சொந்த விஷயங்களில் தீர்ப்பிடும் உணர்வில் நமக்குநாமே நிதானிக்கமுடியாது. ஆனால் நம் நடத்தையையும் நம் வார்ததைகளையும், நம் எண்ணங்களையும், பிறருக்கெதிரான நம் சொந்த அலட்சியங்கள் மற்றும் நம் குற்றங்களில் நமக்குநாமே கையாள்வதையும் கவனமாக கண்காணிக்கவேண்டும். "அவர்களுடைய கனிகளால் அவர்களை அறிவீர்கள்" என்று இயேசு கூறினார். இந்த கனிதரும் ஜீவியத்தை நம் சொந்த விஷயத்திலும், நம் சகோதரர்கள் மற்றும் நம் அயலார்களாகிய மற்றவர்களிடத்திலும் நாம் கவனிக்க வேண்டும் என்பதே இதன் பொருளாகும். நம் சொந்த சிந்தைகளில் தீய செயல்கள் மற்றும் தீய வார்த்தைகளை நாம் நிதானிக்கவும். நிராகரிக்கவும் வேண்டும். இது சரியா அல்லது தவறா என்று நாம் கேட்டு, அப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் எவ்வேளையிலும் நாம் நிதானிக்கவேண்டும்.

தீர்ப்பிடுவது நமக்குரியதல்ல

கர்த்தருக்குப் பிரியமில்லாத அநேக பெரிதான காரியங்களை நம் வாழ்வில் ஒவ்வொரு நாளும் காண்கிறோம். மற்றவர்கள், இழிவான பேச்சை அல்லது முறையற்ற மொழியைப் பயன்படுத்துவதை நாம் கேட்கிறோம். கொடூரம் அல்லது அநீதியின் செயல்பாடுகளை நாம் காண்கிறோம். ஆகவே இக்காரியங்களை நம் வாழ்வில் சந்திக்கும்போது நம்மால் நிதானிக்கமுடிகிறது. அவற்றிலிருந்து பாடங்களையும் பெறுகிறோம். இக்காரியங்களை செய்த ஜனங்களை நாம் நியாயந்தீர்க்கவேண்டும் என்பதோ, அவர்கள் எவ்வகையான தண்டனையைப் பெறுவார்கள் என்று தீர்மானிப்பதோ இதன் பொருளாகாது. அவ்வாறு செய்வதற்கு நமக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்படவில்லை, அதற்கு நாம் தகுதியானவர்களுமல்ல. தேவ வார்த்தை தெளிவாகக்கூறுகிறபடி நாம் நிதானிக்கவேண்டுமே தவிர, இருதய நிலைமையின்படி நாம் நியாயம் விசாரிப்போராக இருக்கக்கூடாது. வெளித்தோற்றத்தில் காணப்படுபவை அநேக சமயங்களில் வஞ்சிக்கும் தன்மையுடையவை. அவைகள் தோற்றமளிப்பதுபோலவே எப்பொழுதும் இருப்பதில்லை.

உலகின் நியாயாதிபதிகளாக நாம் நியமிக்கப்படும் காலம் வரும். ஆனால் இந்த நேரம் தற்போது அல்ல. வருங்காலத்துக்கான நம் பணியை, நம் சிந்தைகளிலோ அல்லது நம் வார்த்தைகளாலோ நாம் எதிர்நோக்காதிருக்கவேண்டும் என்று கர்த்தர் நமக்குக் கூறுகிறார். அதோடுகூட. நாம் எதைக் காணலாம், எதைக் கேட்கலாம் என்று பிறருக்கு நாம் ஒப்பிக்கக்கூடாது, அது பிறர் தங்களை தாழ்வானவர்களாக காண்பிக்கும்படி நேரிடும். காப்பாற்றும்பொருட்டு ஒருவேளை பேசநேரிடினும், கடமையின்பொருட்டு செய்வதாயிருக்கும். பிறரைக்குறித்து நியாயந்தீர்த்து, இக்காரியத்தைக் குறித்து நாம் என்ன நினைக்கிறோம் என்று சுற்றிலுமுள்ளோரிடம் கூறுவோமானால், கஷ்டக்காலத்தை அடைந்து, அதிகப்படியான தீங்குகளை செய்கிறவர்களாயிருப்போம். இவ்வாறு கர்த்தருடைய நீதியான கண்டனத்துக்குட்பட்டு. அவருடைய கடிந்துகொள்ளுதலை நமக்குக் கொண்டுவரும்.

நல்ல மரம் நல்ல கனியைக் கொடுக்கும் என்ற கர்த்தரின் வார்த்தைகளிலுள்ள சத்தியத்தை நாம் மதிப்பிடுகின்றபோது, அநேக சமயங்களில் சில குறிப்பிட்ட நபர்களது நடக்கை தவறாக இருப்பதை நாம் காணும்போது, அப்படிப்பட்ட நடக்கைக்கான முறையான தண்டனை என்னவாக இருக்கும் என்று நிதானிக்க நம்மால் இயலாததாய் உள்ளது. இருதயத்தின் நிலைமையை வாழ்க்கையின் கனிதருதல் சுட்டிக்காட்டுகிறது என்று நாம் அறிந்திருந்தாலும், யார்மீதும் நாம் தீர்ப்பை சுமத்தக்கூடாது, கர்த்தரே இந்த தீர்மானத்தை எடுப்பார். "அவர்களுடைய கனிகளைக்கொண்டு அவர்களை அறிவீர்கள்" என்ற நம் குருவின் வார்த்தைகளில் நாம் நேர்மறையான அறிவைப் பெற்றிருந்தால் மட்டுமே, அதனடிப்படையில் நம் சொந்த சிந்தைகளில் ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்கவேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் நமக்கு அளிக்கிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட ஜீவியம் ஜீவிக்கிற ஒருவரின் கனிகளால், அவர் தேவனோடு இணக்கமின்றி இருக்கிறார் என்று நிரூபணமாவதாக நம்மால் அறியமுடியும். ஆனாலும் இந்த விஷயத்தில் தீர்ப்பிட நாம் எந்த உரிமையும் பெற்றிருக்கவில்லை. அவரை தயவற்ற நிலைமைக்கு எது நடத்தியிருக்கும் என்று நம்மால் அறியமுடியாது.

"நானும் என்னைக்குறித்து தீர்ப்பு சொல்லுகிறதில்லை" – 1கொரி4 :3.

நம் சொந்த விஷயத்தில் நம்மை நியாயந்தீர்ப்பதைக் குறித்து, தன்னை நன்கு அறியவோ, தன் இருதயத்தை நன்கு அறியும் திராணியையோ ஒருவனும் பெற்றிருக்கவில்லை. நாம் நம்மை நாமே நிதானிக்கும்போது, குறிப்பிட்ட அளவு கனிவான போக்கை நாம் பிரயோகிக்கவேண்டும் என அப்.பவுல் நமக்குக் காண்பிக்கிறார். மேலும்,"நானும்

என்னைக் குறித்து தீர்ப்பிடேன்.. கர்த்தரே என்னைக் குறித்து நியாயத்தீர்ப்பு செய்கிறவர்'' என்று கூறுகிறார். இக்கூற்று நம் திறவுகோல் வசனத்திற்கு முரண்பட்டதல்ல, மாறாக தேவனுடைய தரநிலையானது எவ்வளவு உயர்ந்ததாயிருக்கிறது என்று நாம் உணர்ந்துகொள்ளும்போது, நாம் துர்க்குணத்தில் உருவானவர்கள் என்பதை கருத்தில் கொள்ளாமல், நாம் நம்மை நிதானிப்பதில் மிக கடுமையாக இருக்க சாயக்கூடும் என்பதே அவருடைய கருத்தாய்க் காணப்படுகிறது. ‘‘நான் என்ன நம்பியிருந்தேனோ அந்த நிலையில் முற்றிலும் ஜீவிக்க இன்றைக்கு மீண்டும் தவறிவிட்டதை நான் உணர்கிறேன். இதனிமித்தமாக என் சொந்த தீர்ப்பின்முன், நான் கண்டிக்கப்பட்டதாக உணர்கிறேன். ஆனால் இவ்விஷயத்தில் கர்த்தரால் சில சலுகையை எனக்காக தரமுடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். எனக்கு நானே காணாதபடிக்கு, அவரால் சில மன்னிப்பை அளிக்கமுடியும் என்று நான் நம்பிக்கையாயுள்ளேன். எந்தஅளவு சலுகை அளிக்கப்படும் என்று நாம் நிச்சயித்திருக்கவில்லை, என்னை நானே துல்லியமாக நிதானிக்க நான் திராணியற்றவன்'' என்று நாம் இந்த வழிகளில் நன்கு சிந்திக்கமுடியும்.

நம் பிதாவினிடத்தில் ஜெபத்தில் ஊக்கத்தோடு சென்று, அவருடைய நாமத்தை சிறப்பாக மகிமைப்படுத்துவதில் வெற்றிபெறாததால் நாம் துக்கமடைந்திருப்பதை அவரிடம் கூறவேண்டும். நம் நேச மீட்பரின் இரத்தத்தின் புண்ணியங்களுக்காக நாம் கெஞ்சி மன்றாடவேண்டும். அவருடைய கிருபையின் உதவியால், கூடுமானால் நான் சிறப்பாக செய்ய போராடுவேன் என்று கர்த்தரிடத்தில் வாக்களிக்கவேண்டும்.

கர்த்தருடைய பிள்ளைகளில் சிலர், சிறிதளவில் மட்டும் தற்பெருமை கொண்டிருப்பதால், தங்களைக்குறித்த சொந்த நிதானிப்புக்களில் மிக கடுமையாக இருக்க சாய்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஒவ்வொரு அபூரணத்தையும் கண்டிப்புடன் நிதானித்துப் பார்க்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களைத்தாங்களே நியாயமாக நிதானிக்க முயற்சிக்க வேண்டும். நாமே குற்றவாளிகளாக இருந்தாலும்கூட, எல்லா நியாயத்தீர்ப்புக்களும் நியாயமாக இருக்கவேண்டும். நீதி நியாயம் கர்த்தருடைய சிங்காசனத்தின் ஆதாரமாயுள்ளது. நம் இரட்சகரின் நீதியின் ஆடையாலும், கிருபாசனத்தாலும் நாம் மூடப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற உண்மையை நாம் ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாது, அதைக்கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் படிகின்ற ஒவ்வொரு அசுத்தத்தையும் கழுவிக் கொள்ளவேண்டும். இது முறையானது மட்டுமல்ல, நாம் அனுதினமும் நம்மை நாமே ஆய்வு செய்வதும், நம் சரீரத்தை புதிய சிந்தைக்கு கீழ்ப்படுத்தியிருப்பதைக் காண்பதும் உண்மையாகவே ஒரு கடமையாகிறது. நம் அறியாமையில் செய்த தவறுகளையும் பிழைகளையும், நம் கர்த்தரின் புண்ணியத்தை பொருந்தச்செய்து மூடவும், பகலும் இரவும் இவ்வாறு பொருந்தச் செய்யும்போது, நம் பிதாவின் அன்புக்குள்ளும் அங்கீகாரத்துக்குள்ளும் நம்மைக் காத்துக்கொள்வோம். கர்த்தரிடமிருந்து அதிக சிட்சையை அடையவேண்டிய அவசியமிராது.

நம்மைக் குறித்து அன்றாட இருப்புக் கணக்கை(stock) எடுக்கும்போது, உள்ளேயும் புறம்பேயும் உள்ள நம் ஆவிக்குரிய எதிரிகள் அனைவரோடும் நிலையாகப் போராடினதால் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான புதுசிருஷ்டிகளாக, லாபங்களையும் நஷ்டங்களையும் பகுத்தறியும்போது, இவைகள் எங்கிருந்து, எப்படி வந்தன என்று தேவப்பிள்ளை ஒவ்வொருவரும் ஆதாயமடைந்திருப்பதை நிச்சயமாக இது நிருபிக்கும். பரலோகத்தகப்பனை பிரியப்படுத்த விருப்பங்கொண்டு, கர்த்தருக்குப் பயந்து, இப்படிப்பட்ட கணக்கை தனக்குத்தானே எடுக்கின்ற தேவனுடைய பிள்ளை ஒவ்வொருவரும் நிச்சயமாக ஆதாயமடைந்திருப்பதை நிரூபிப்பர். ஒரு உண்மை பரிசுத்தவானாக ஆவதற்காக, தேவன் வைத்திருக்கிற அனைத்தையும் அவன் பெற்றுக்கொள்வான்.